Співає юний січовик.
Нічного степу вільний пташе,
Сам знаєш, пишне щастя наше
На вістрії шабель та пік.
Ой, сонях виб'ють до ноги...
Дивись, татарин вузькоокий
В зеленій хвилі, ніби окунь,
Пірнув і стежить з-за могил.
А ти співаєш про Стамбул,
Про байдаки та бідних бранців,
Що з зойком прокидались вранці,
І з України вітер дув,
І тужно, тужно сльози сьорбав
І танув золотий туман...
Ой, стисне пристрасно аркан
Твоє, твоє співуче горло.

Подєбради, 16.IX.1924